

az irodalmi szöveg ilyen vagy olyan módon, ám rendezett nyelvi struktúra). Továbbá az írók nem Camelot Grált kereső lovagjai, hanem filmbeli bálványukhoz, a Terminátor 2-höz hasonlóan saját vad vágyuk transzcendens szimbólumát keresik – a művétagot, amelyből létrejöttek –, és „skizofrén delíriumban” találnak rá, amelyben minden megsokszorozódott, múltó, „performatív” identitásuk az eredeti tűzbe süllyed, egybeolvad a rémisztő, embertelen képben, és örökre eltűnik, mint a *Terminátor 2* zárójelenetében.

Vajon adekvát leírása ez a posztmodern kor (szerb) irodalmának? Vajon az identitáskezes kifejezés mindenekelőtt egy romantikus illúzió, vagy a posztmodern diskurzus keretében, amelyre időnként felesküszünk, fellelhető értelmének távoli visszfénye?

HOVANEC ZOLTÁN fordítása

